

[Oluf Johansen.]

i sin skriftlige fremsættelsestale i erkendelse af, at man ikke er nået så vidt: „Imidlertid har det ikke været muligt for kommissionen at nå så langt frem, at et egentligt revisionsforslag vedrørende lovgivningen om brug af huse på landet har kunnet udarbejdes inden denne frist.“

Fordi man nu forlænger loven i 4 år, bliver det formentlig ikke dermed fastslået, at man lægger 4 år til kommissionens liv. Man kan jo da gøre sig færdig på kortere tid, men vi må nu se, hvordan forholdene udvikler sig. Under alle omstændigheder betyder det, at opfyldelsen af det håb, lejemændene havde om mere jord og selvstændighed, er skudt 4 år ud. Jeg går dog ud fra, at den højtærede landbrugsminister er enig med mig og mit parti om, at lejemændenes sag må kunne fremmes, uanset hvor langt man når frem med de andre ting i kommissionen, eller hvad man får ud af stiftelsernes forhold. Dernæst vil jeg gerne have lov til at fastslå, at det vil være muligt at løse lejemændenes jordspørgsmål på et tidligere tidspunkt. At være frie ejere, det er for disse mennesker et ideal, men det vigtigste for dem er afgjort at få deres jordtilliggende forøget. De er en slags indeklemt husmænd, ingen lovgivning hidtil har tænkt nævneværdigt på. Dertil kan jeg føje, at hvis opgaven med hensyn til godsernes fæste- og lejemænd skal løses, så må lejemændenes forhold i praksis først klares, da der er et spørgsmål om tillægsjord forbundet med løsningen. Forøvrigt vil jeg hævde, at dette tillægsjordspørgsmål vel kunne klares uanset den endelige løsning og uanset lovgivningen, hvis der var forståelse tilstede hos godsejerne, så at de på frivilligt grundlag ville være med til at løse dette spørgsmål. Den udvikling, der søges fremmet gennem lovgivningen med hensyn til tillægsjordspørgsmålet og ved tremandsudvalgenes indsats, kan ikke i længden holdes borte fra godsernes område, og hvis jordspørgsmålet ordnes for lejemændenes vedkommende på et frivilligt grundlag, så ville jeg i høj grad anerkende de pågældende godsejere. Som sagt, jeg udtaler håbet om, at man, selvom man har givet denne frist på de 4 år, vil være i stand til at klare sagen tidlige.

Landbrugsministeren (Bording): De fire ordførere har anbefalet det foreliggende forslag, og jeg takker for denne anbefaling.

Det ærede medlem hr. Oluf Johansen udtalte ønske om, at den kommission, der er nedsat bl. a. til behandling af denne sag, kunne blive færdig med sit arbejde, før de 4 år er gået. Det er jeg naturligvis enig med det ærede medlem i, og jeg finder derfor ingen anledning til at uddybe spørgsmålet nærmere.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om lån eller tilskud til ombygning eller nyopførelse af æblebeholdere og møddingsteder samt af ensilagebeholdere ved landbrugsejendomme.

(Lovforslaget findes i tillæg C. sp. 329).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Landbrugsministeren (Bording): Det forslag, som her er til behandling, er med enkelte ændringer en sammenarbejdet af lov om lån og tilskud til foranstaltninger vedrørende staldhygiejne og opbevaring af gødning og lov om lån og tilskud til opførelsen af ensilagebeholdere ved landbrugsejendomme. De ved disse love bevilgede midler på henholdsvis 20 mill. kr. og 5 mill. kr. er nu fuldstændig opbrugt, men der er til de stedlige grundforbedringsudvalg såvel som til landbrugsministeriet indgået et stort antal andragender om lån eller tilskud i forventning om, at der endnu er midler dertil. Det vil med de begrænsede muligheder for indførsel af olieåger, korn m. v. være af stor betydning, at der kan foretages ensilering af grøntfoderafgrøder og opbevares naturgødning i videst muligt omfang.

Lovforslaget blev fremsat i folketinget i slutningen af november måned f. å. og kom til første behandling den 29. november 1949, hvorefter det blev gjort til genstand for en ret langvarig udvalgsbehandling. Herunder